

Arrest

nr. 284 038 van 30 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen als begeleide minderjarige vreemdeling op 5 november 2019 zonder enig identiteitsdocument België binnen. Op 14 november 2019 dient haar moeder een verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ook in haar naam als vergezellende minderjarige wordt ingediend. Op 26 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 9 november 2021 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de moeder van verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 30 november 2021 verzoekt verzoekster in eigen naam om internationale bescherming. Op 12 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van haar een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 16 augustus 2022 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op 3 april 2004 in San Salvador, El Salvador. U woonde samen met uw ouders, grootmoeder, twee tantes, een neef en een nicht in het huis van uw grootmoeder in Los Planes de Renderos in San Salvador. Door problemen tussen uw vader en grootmoeder verhuisden jullie in 2017 of 2018 naar het huis van uw moeder in kolonie Campos Verdes in Lourdes Colon, hetgeen zij voordien verhuurde. U woonde er enkel met uw vader en moeder. Het huis lag op de grens tussen het territorium van de bendes MS en 18, maar het lag nog binnen het gebied van de 18. U ging tot de 9e graad naar de middelbare school Instituto Emiliani in San Salvador, vlakbij het werk van uw ouders, en rondde uw schooljaar af in oktober 2019. Uw ouders zetten u 's morgens met de auto op school af en u keerde 's middags terug met privétransport van de school, omdat uw ouders tot 's avonds werkten.

Sinds midden 2019 begonnen bendeleden u wanneer u buiten kwam aan te spreken. Ze zeiden dat ze u beter wilden leren kennen. U ging hier niet op in. Nadien begonnen ze alles in het oog te houden wat u deed en ze waren er telkens als u voor iets naar buiten ging. Toen u moeder dit merkte regelde ze dat de buschauffeur u voortaan vlak voor de deur van uw huis afzette. Daarna begon men ook aan de deur te kloppen als u alleen thuis was of door het open raam naar binnen te kijken. U isoleerde uzelf in huis en ging met angst naar buiten om boodschappen te doen. De bendeleider stond steeds nabij uw huis om het in het oog te houden en groette u als u naar buiten ging. In oktober begonnen de bendeleden ook uw moeder over u aan te spreken. Er werd haar enkele keren gevraagd om haar dochter naar buiten te laten komen. De laatste week van het schooljaar, eind oktober, verbleef u bij uw grootmoeder in Los Planes de Renderos. In die periode werd uw moeder opnieuw aangesproken en K(...) vertelde haar dat de bendeleider u als liefje wilde. Na de week bij uw grootmoeder keerde u terug naar huis. Er is niets meer gebeurd tot aan uw vertrek op 4 november 2019, toen u samen met uw moeder naar België reisde.

Op 14 november 2019 diende uw moeder een eerste verzoek om internationale bescherming in België in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Uw moeder haalde aan problemen te hebben gekend met bendeleden die haar in 2017 en 2018 verschillende keren om gunsten vroegen omwille van haar werk. Ze werd eenmaal in augustus 2019 bedreigd door twee mannen die zeiden dat ze haar niet meer wilden zien bij de kerk in Lourdes. Verder haalde ze aan dat bendeleden driemaal bij haar vroegen om haar dochter – u dus – in contact te laten treden met de bende, waarna bendeleden aan de deur begonnen te kloppen als u alleen thuis was.

Op 26 april 2021 weigerde het CGVS uw moeder zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk besloten dat bepaalde incidenten onvoldoende ernstig waren om als een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade gekwalificeerd te worden. Andere door uw moeder aangehaalde problemen werden niet aannemelijk bevonden. Bovendien noopte de veiligheidssituatie in uw land van herkomst niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uw moeder diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en op 9 november 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 30 november 2021 diende u een eigen verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, een notariële verklaringen door uw vader dd. 11/01/2022, een akte van verkoopbelofte van uw moeders woning in El Salvador dd. 11/01/2022 en een psychologisch attest door dr. R(...) E(...) R(...) dd. 24/06/2022.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op het moment van het persoonlijk onderhoud was u reeds meerderjarig. Bijgevolg was de aanwezigheid van een voogd niet langer vereist. Voorts legde u op het CGVS een psychologisch attest neer door dr. R(...) E(...) R(...) dd. 24/06/2022. Het attest vermeldt dat u aan post-traumatische stress lijdt (zie psychologisch attest dd. 24/06/2022, p. 3). Nergens uit het attest of uw verklaringen blijkt echter dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige wijze verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, noch dat omwille van uw psychologische problemen het standaardprocedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen zouden opdringen

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart niet naar El Salvador te kunnen terugkeren omwille van het feit dat benedeleden u verschillende keren benaderden om u beter te leren kennen, alsook dat ze bij uw moeder enkele keren naar u vroegen en haar zeiden dat de benedeleder uit uw kolonie u als vriendin wilde. Omwille van verschillende incoherente, tegenstrijdige of onaannemelijke elementen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden asielmotieven.

Vooreerst zijn uw verklaringen over de algemene bende-situatie in de kolonies waar u gewoond hebt niet coherent. U stelt tijdens uw persoonlijk onderhoud dat in de buurt van het huis van uw grootmoeder, waar u tot 2017 gewoond hebt, de MS actief was en dat uw huis in Campos Verdes, waar u tot aan uw vertrek gewoond hebt, in een zone van de bende 18 lag. U weet echter niet of het om de bende 18 Revolucionarios of 18 Sureños gaat (CGVS, p. 9-11). Opmerkelijk genoeg stelt het psychologisch attest van 24/06/2022, daar waar het melding maakt – gebaseerd op uw eigen verklaringen – van de problemen die u meemaakte in El Salvador, net het omgekeerde. Volgens het attest zou het namelijk de bende 18 zijn die aanwezig is daar waar uw grootmoeder woont en de bende MS daar waar u voor uw vertrek met uw ouders woonde (zie psychologisch attest dd. 24/06/2022, p. 2-3). Wanneer u hierop gewezen wordt, stelt u het volgende: “Ik sprak erover met mijn mama enkele dagen geleden. Ik stelde haar de vraag welke bende overheerste waar wij woonden. En toen ik met de psy[choloog] sprak, dat was voordien, toen herinnerde ik me niet goed over de situatie met de bendes. Of het MS was bij ons. Ze zei: nee het was de bende 18 die domineerde waar wij woonden en de andere bende daar waar mijn grootmoeder woonde” (CGVS, p. 12). Uit uw antwoord blijkt aldus dat het niet om een vergissing in het attest ging, maar dat u op het moment dat u met uw psycholoog sprak daadwerkelijk dacht dat het de bende MS was die in uw kolonie aanwezig was. Dit verbaast ten zeerste, aangezien u eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf stelde dat de bende 18 uw woonplaats controleerde en dat men vooral de benedeleden van de 18 makkelijk kon herkennen omdat ze tattoo’s van “18” hadden en met handgebaren “18” uitbeeldden (CGVS, p. 10). Wanneer u op deze eerdere verklaring wordt gewezen, stelt u dat u zich toen u met uw psycholoog sprak niet goed herinnerde of het de bende MS of 18 was, dat het allemaal heel verwarrend was en dat u enkele dagen geleden met uw moeder sprak die u uitlegde dat u zich vergiste en dat het de bende 18 was die uw woonplaats domineerde (CGVS, p. 12). Dat u zich in een ‘moment van verwarring’ bij de psycholoog vergiste over de bendes is vooreerst weinig aannemelijk gezien u wel acht consultaties heeft gehad bij deze psycholoog (zie psychologisch attest dd. 24/06/2022, p. 1). Dat u steeds dacht dat het echt de MS was, blijkt bovendien ook uit uw verklaring “zoals ik al zei sprak ik erover met mijn mama om te weten hoe de situatie in elkaar zat. Ze zei dat het de bende 18 was terwijl ik het idee had dat het de MS was. ze zei “nee, het was de 18 en er is dit, dit en dit gebeurd”. Op het moment dat ik met [de] psy[choloog] sprak had ik nog niet met mijn moeder gesproken en ik dacht toen dat het de MS was” (CGVS, p. 19). Dat u het verkeerd zou voorhebben wat betreft de heersende bende in uw wijk, terwijl deze bende u meermaals persoonlijk lastiggevallen zou hebben, is niet aannemelijk en ondergraaft in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen.

Nog andere elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U stelt dat de benedeleden u midden 2019 – u weet niet bij benadering in welke maand (CGVS, p. 14) – begonnen aan te spreken wanneer u buitenkwam. Dit zou volgens u mogelijks begonnen zijn naar aanleiding van andere problemen die uw moeder met benedeleden kende omwille van haar werk, waarbij ze uw moeder haar op haar meest gevoelige punt wilden raken door met u te beginnen omgaan. U zou volgens uw verklaringen dan ook zijn lastiggevallen door dezelfde personen als degenen die uw moeder lastigvielen; leden van de bende 18 (CGVS, p. 14). Uw moeder daarentegen stelde niet te weten welke benedeleden in u geïnteresseerd waren, en dat ze misschien wel juist van de tegengestelde bende waren die kwaad waren dat uw moeder hun tegenstrevers gaf wat ze vroegen (CGVS (...)) (hierna: CGVS moeder), p. 12).

Verder stelt u nadien door benedeleden in het oog gehouden te zijn en dat uw moeder dat opmerkte, waardoor ze enkele maanden later regelde met de chauffeur van uw schooltransport dat u voortaan vlak voor uw huis afgezet zou worden (CGVS, p. 8 en 13). U verklaart dan ook dat u aan uw ouders vertelde dat benedeleden u aanspraken in die periode (CGVS, p. 15). Dit is echter strijdig met wat uw moeder op het CGVS verklaarde, namelijk dat de benedeleden enkel drie keer naar u vroegen bij uw moeder maar dat u zelf nooit interactie hebt gehad met benedeleden en dat zij u nooit persoonlijk op straat hebben aangesproken (CGVS moeder, p. 16-17). Hierop gewezen lijkt u uw verklaringen te wijzigen in die zin dat u niet veel vertelde aan uw moeder en vele dingen voor uzelf hield (CGVS, p. 19) waarmee u de aangekaarte tegenstrijdigheid niet opheldert. Bovendien zijn uw eigen verklaringen inconsistent wanneer u eerst stelt dat u niet meer persoonlijk werd aangesproken sinds het private schooltransport u voor de deur afzette (CGVS, p. 16) om daarna te stellen dat u nadien wel nog werd aangesproken telkens als u buiten kwam (CGVS, p. 17). U klaart dit niet uit wanneer u uitlegt: “ja omdat ik niet veel buitenkwam”, maar dat ze u aanspraken van zodra u “de minste noodzaak had om buiten te gaan” (CGVS, p. 17).

Ook betreffende de benedeleden die interesse toonden zijn uw verklaringen en die van uw moeder niet coherent. Gevraagd naar benedeleden uit uw wijk die u kende, vermeldt u enkel de benedeleder die in een rolstoel zat en zijn hulpje K(...) (CGVS, p. 10). U zou geen andere benedeleden gekend hebben. Gevraagd of de leider maar één hulpje K(...) had, antwoordt u bevestigend. Op de vraag of u een bendelid genaamd J(...) kende, antwoordt u dan weer ontkennend. Erop gewezen dat uw moeder zei dat er ook een bendelid J(...) was die eveneens het hulpje van de leider was en die eveneens vlakbij woonde (CGVS moeder, p. 9) stelt u slechts dat u J(...) niet kent (CGVS, p. 11). U stelt voorts dat het telkens K(...) was die uw moeder aansprak (CGVS, p. 18), hoewel uw moeder had verklaard dat het J(...) was die haar gevraagd had om haar dochter met de bende in contact te laten treden (CGVS moeder, p. 16). Hierop gewezen antwoordt u slechts “over J(...) weet ik niet, daarvan ben ik niet op de hoogte. Degen die altijd met mij sprak, mijn vader en mijn moeder: dat was K(...)” (CGVS, p. 18). Hiermee slaagt u er wederom niet in de aangekaarte tegenstrijdigheid op te helderen.

Verder verklaart u dat uw moeder u eind oktober voor een week naar uw grootmoeders huis stuurde omdat een bendelid een ernstige bedreiging naar u toe had geuit, alsook dat K(...) de laatste keer een dreigement naar uw moeder toe had geuit in de zin dat er “gevolgen” zouden zijn als ze haar dochter niet afstond (CGVS, p. 17-18). Dat uw moeder met geen woord repte over deze hevige bedreigingen naar u toe en het feit dat ze u voor een week naar uw grootmoeder stuurde, maar in tegendeel enkel stelde dat de benedeleden vroegen dat ze haar dochter zou toelaten om buiten te komen en in contact te komen (CGVS moeder, p. 17), is zeer opmerkelijk en doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze incidenten. Daarenboven is het weinig waarschijnlijk dat, als er daadwerkelijk een ernstige bedreiging naar u toe was geuit, u na uw verblijf bij uw grootmoeder nog zou terugkeren naar uw eigen kolonie (CGVS, p. 18) – en des te meer aangezien toen al besloten was dat u enkele dagen later het land ging verlaten.

Tenslotte zijn uw verklaringen weinig overtuigend wat betreft benedeleden die na jullie vertrek nog naar jullie vroegen. U stelt dat uw vader tot begin 2021 – zo’n anderhalf jaar na jullie vertrek – nog in jullie huis in Campos Verdes bleef wonen. K(...) en andere benedeleden zouden hem nog om gunsten hebben gevraagd alsook gevraagd hebben waar u en uw moeder waren. Uw vader kon hen echter afwimpelen door te zeggen dat jullie “naar het strand” of “op reis” waren en verder is er niets meer gebeurd (CGVS, p. 20). Dit wijst er niet op dat de benedeleden nog actief naar u op zoek zijn. In verband met uw verklaring dat uw grootmoeder na jullie vertrek constant telefoontjes kreeg met de vraag waar jullie waren (CGVS, p. 13-14) dient vooreerst opgemerkt dat uw moeder dit niet vermeldde wanneer haar gevraagd werd of iemand van haar kennissen of familieleden sinds jullie vertrek nog benaderd werd (CGVS moeder, p. 18). Bovendien zouden de bellers zich nooit als benedeleden geïdentificeerd hebben (CGVS, p. 19). Ook hieruit kan derhalve niet worden afgeleid dat benedeleden u nog actief zouden zoeken.

Tot slot dient er nog op gewezen dat, hoewel dit ongetwijfeld een zeer choquerende gebeurtenis voor u was, er geen persoonlijke vrees kan worden afgeleid uit het feit dat een kennis van u vermoord werd in de buurt van uw school. U vermeldt in dit verband overigens zelf dat het niet de reden is waarom u uw land verliet (CGVS, p. 13).

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande beoordeling. Uw paspoort toont enkel uw nationaliteit en identiteit aan, hetgeen niet ter discussie staat. De akte betreffende de verkoopbelofte van uw moeders woning heeft geen betrekking op uw vluchtmotieven als zodanig. De notariële verklaring van uw vader is louter gebaseerd op zijn eigen verklaringen en is derhalve geen objectieve bron waar bewijswaarde aan kan worden toegekend. Het psychologisch attest, en de opmerkelijke tegenstrijdigheid die het bevat wat betreft de aanwezige bendes in uw woonplaatsen, werd reeds eerder besproken. Daarbij dient nog opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op [https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi focus salvador. retour au pays apres un episode migratoire 20210713.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20salvador.%20retour%20au%20pays%20apres%20un%20episode%20migratoire%2020210713.pdf)), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.veiligheidssituatie20201012.pdf>), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.veiligheidssituatie20201012.pdf> en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 27 oktober 2022 de Raad verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoekster heeft de Raad per aangetekende brief verstuurd op 7 november 2022 gemeld dat zij bezwaar maakt tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoekster van mening dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherentie in haar verklaringen over de algemene bendesituatie in de kolonies waar zij gewoond heeft, laat verzoekster het volgende gelden:

"Verwerende partij zoekt werkelijk spijkers op laag water. Eertens merkt verzoekende partij op dat zij in 2017 amper 13(!) jaar oud was en het ondertussen ook 5 jaar later is. Zij wist niet meer exact welke bende waar precies actief was en heeft dat nog eens nagevraagd bij haar moeder. Dat zij bij de psycholoog het omgekeerde zei betekent niet dat haar relaas gelogen zou zijn. Verwerende partij toont geen enkel inlevingsvermogen en heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de bijzonder jeugdige leeftijd van verzoekende partij ten tijden van de feiten, de traumatische gevolgen ervan die verzoekende partij nog steeds met zich meedraagt (en waarvoor zij in behandeling is bij de psycholoog) en het tijdsverloop. Verzoekende partij zoekt spijkers op laag water om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken."

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing opmerkt dat verzoekster volgens haar verklaringen werd lastiggevallen door dezelfde personen die ook haar moeder lastigvielen, namelijk leden van de bende 18, terwijl haar moeder stelde niet te weten welke bendeleden in verzoekster geïnteresseerd waren en dat ze misschien wel juist van de tegengestelde bende waren, stelt verzoekster als volgt:

"Verzoekende partij en haar moeder werden op verschillende momenten lastiggevallen. Verzoekende partij werd lastiggevallen toen zij onderweg was van school naar huis rond uur. Haar moeder werd 's avonds lastiggevallen. Verzoekende partij heeft opgemerkt dat zij van bende 18 waren, wat zij niet, is of het dezelfde mensen waren die haar en haar moeder lastig vielen. Andermaal zoekt verwerende partij tegenstrijdigheden die er geen zijn."

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherentie tussen verzoeksters verklaringen en die van haar moeder wat betreft de bendeleden die interesse in haar toonden, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Nogmaals, verzoekende partij was een kind. Zij heeft enkel K(...) gezien en gekend. K(...) deed zich altijd voor als een ‘veiligheidsagent van de wijk’ en was er dus vaak aanwezig. J(...) was degene die de leider vervoerde, verzoekende partij heeft hem nooit gezien. J(...) heeft de moeder van verzoekende partij wel gevraagd naar haar dochter, maar verzoekende partij heeft hem dus nooit ontmoet. Er is aldus geen enkele tegenstrijdigheid, zoals verwerende partij beweert.”

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing overweegt dat de vaststelling dat verzoeksters moeder met geen woord repte over de hevige bedreigingen naar verzoekster toe en het feit dat zij verzoekster voor een week naar haar grootmoeder stuurde afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze incidenten en het weinig waarschijnlijk acht dat verzoekster nog zou terugkeren naar haar eigen kolonie, repliceert verzoekster als volgt:

“De moeder van verzoekende partij stuurde haar naar haar moeder toen zij bedreigingen ontving in hoofde van verzoekende partij. Haar moeder heeft hier geen specifieke details over gegeven omdat dat ook niet werd gevraagd tijdens haar gehoor. Zij ging naar haar grootmoeder opdat haar moeder alles kon regelen om het land te verlaten. Zij kocht tickets en kon vertrekken op 4 november en haalde verzoekende partij op 1 november 's avonds op. Zij is dus bijzonder kort terug geweest naar haar wijk in functie van hun vlucht uit El Salvador en kwam in de tussentijd ook niet buiten.”

Op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat bendelenden na haar vertrek en dat van haar moeder nog naar hen vroegen, repliceert verzoekster als volgt:

“De vader van verzoekende partij verbleef hoofdzakelijk bij zijn schoonmoeder (de grootmoeder van verzoekende partij), maar ging van tijd tot tijd terug naar hun huis om de brievenbus te legen en om zeker te zijn dat het huis niet geconfisqueerd werd. Hij bleef er nog sporadisch slapen. Het is dus niet zo dat haar vader er nog anderhalf jaar na hun vertrek ononderbroken bleef wonen.”

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal bijzonder onredelijk en onzorgvuldig te werk is gegaan en een verkeerde appreciatie heeft gemaakt van haar relaas. Zij meent in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgt verzoekster, dan meent zij dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeert de motieven van de bestreden beslissing aangaande de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en beweert niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal kan stellen dat zij terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven. De commissaris-generaal baseert zich volgens haar bovendien op compleet verouderde rapporten. Zij citeert vervolgens uit de COI Focus van 4 juli 2022 over de veiligheidssituatie in El Salvador. Zij wijst er verder op dat Al Jazeera op 17 augustus 2022 berichtte dat de noodtoestand nog altijd van kracht was en dat er intussen reeds sprake zou zijn van 50.000 arrestaties en citeert uit het desbetreffende artikel (Al Jazeera, “*El Salvador extends state of exception as arrests hit 50,000*” van 17 augustus 2022). Verzoekster vervolgt dat een dergelijk niveau van geweld zelfs ongezien is in El Salvador, dat reeds als één van de meest onveilige landen ter wereld kon worden beschouwd. Zij meent dat minstens een hernieuwd onderzoek moet gebeuren naar de algemene veiligheidssituatie (onder meer in het licht van deze recente feiten).

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens verzoekster op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de

Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met leden van de bende 18 die de wijk waar zij in 2017 met haar moeder en vader naartoe verhuisde in Lourdes Colon, La Libertad controleerden. De bendeleden zouden eerder al verzoeksters moeder hebben bedreigd in verband met haar werk en sinds halverwege 2019 verzoekster hebben aangesproken wanneer zij buiten kwam. De bendeleden zouden verzoekster beter hebben willen leren kennen en haar voortdurend in het oog hebben gehouden. Vanaf oktober 2019 zouden de bendeleden ook haar moeder over verzoekster zijn beginnen aanspreken. Verzoeksters moeder zou enkele keren gevraagd zijn haar dochter naar buiten te laten komen. Uiteindelijk zou zij door de bendeleden ook bedreigd geweest zijn omdat zij weigerde verzoekster met hen in contact te laten komen. Hierop zou verzoeksters moeder besloten hebben haar naar haar grootmoeder in Los Planes de Renderos, San Salvador te sturen. In die periode zou verzoeksters moeder opnieuw aangesproken zijn door een bendelid dat haar vertelde dat de bendeleider verzoekster als zijn liefje wilde. Na een week bij haar grootmoeder te hebben verbleven, zou verzoekster naar huis teruggekeerd zijn en vervolgens op 4 november 2019 samen met haar moeder El Salvador hebben verlaten. Verzoekster stelt bij terugkeer te vrezen dat zij door bendeleden zal worden ontvoerd en vermoord.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtmotieven omwille van verschillende incoherente, tegenstrijdige en onaannemelijke elementen in haar relaas.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing vooreerst terecht op dat verzoeksters verklaringen over de algemene bendesituatie in de *colonias* waar zij gewoond heeft niet coherent zijn en motiveert hierover op pertinente wijze als volgt:

“U stelt tijdens uw persoonlijk onderhoud dat in de buurt van het huis van uw grootmoeder, waar u tot 2017 gewoond hebt, de MS actief was en dat uw huis in Campos Verdes, waar u tot aan uw vertrek gewoond hebt, in een zone van de bende 18 lag. (...) (CGVS, p. 9-11). Opmerkelijk genoeg stelt het psychologisch attest van 24/06/2022, daar waar het melding maakt – gebaseerd op uw eigen verklaringen – van de problemen die u meemaakte in El Salvador, net het omgekeerde. Volgens het attest zou het namelijk de bende 18 zijn die aanwezig is daar waar uw grootmoeder woont en de bende MS daar waar u voor uw vertrek met uw ouders woonde (zie psychologisch attest dd. 24/06/2022, p. 2-3). Wanneer u hierop gewezen wordt, stelt u het volgende: “Ik sprak erover met mijn mama enkele dagen geleden. Ik stelde haar de vraag welke bende overheerste waar wij woonden. En toen ik met de psy[choloog] sprak, dat was voordien, toen herinnerde ik me niet goed over de situatie met de bendes. Of het MS was bij ons. Ze zei: nee het was de bende 18 die domineerde waar wij woonden en de andere bende daar waar mijn grootmoeder woonde” (CGVS, p. 12). Uit uw antwoord blijkt aldus dat het niet om een vergissing in het attest ging, maar dat u op het moment dat u met uw psycholoog sprak daadwerkelijk dacht dat het de bende MS was die in uw kolonie aanwezig was. Dit verbaast ten zeerste, aangezien u eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf stelde dat de bende 18 uw woonplaats controleerde en dat men vooral de bendeleden van de 18 makkelijk kon herkennen omdat ze tattoo’s van “18” hadden en met handgebaren “18” uitbeeldden (CGVS, p. 10). Wanneer u op deze eerdere verklaring wordt gewezen, stelt u dat u zich toen u met uw psycholoog sprak niet goed herinnerde of het de bende MS of 18 was, dat het allemaal heel verwarrend was en dat u enkele dagen geleden met uw moeder sprak die u uitlegde dat u zich vergiste en dat het de bende 18 was die uw woonplaats domineerde (CGVS, p. 12). Dat u zich in een ‘moment van verwarring’ bij de psycholoog vergiste over de bendes is vooreerst weinig aannemelijk gezien u wel acht consultaties heeft gehad bij deze psycholoog (zie psychologisch attest dd. 24/06/2022, p. 1). Dat u steeds dacht dat het echt de MS was, blijkt bovendien ook uit uw verklaring “zoals ik al zei sprak ik erover met mijn mama om te weten hoe de situatie in elkaar zat. Ze zei dat het de bende 18 was terwijl ik het idee had dat het de MS was. ze zei “nee, het was de 18 en er is dit, dit en dit gebeurd”. Op het moment dat ik met [de] psy[choloog] sprak had ik nog niet met mijn moeder gesproken en ik dacht toen dat het de MS was” (CGVS, p. 19). Dat u het verkeerd zou voorhebben wat betreft de heersende bende in uw wijk, terwijl deze bende u meermaals persoonlijk lastiggevallen zou hebben, is niet aannemelijk en ondergraaft in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen.”

Waar verzoekster de commissaris-generaal in haar verzoekschrift een gebrek aan inlevingsvermogen verwijt en opmerkt dat zij in 2017 amper dertien jaar oud was en “het ondertussen ook 5 jaar later is”,

verklaart noch verschoont zij de vastgestelde incoherenties in haar verklaringen op afdoende wijze. De Raad merkt op dat verzoekster, blijkens haar verklaringen, weliswaar in 2017 het huis van haar grootmoeder in Los Planes de Renderos in San Salvador verliet en verhuisde naar de *colonia* Campos Verdes in Lourdes Colon, doch dat zij daar vervolgens nog twee jaar gewoond heeft alvorens El Salvador te verlaten. Verzoekster was vijftien jaar oud ten tijde van haar vertrek uit El Salvador en was aldus niet dermate jong dat zij zich niet bewust kon zijn geweest van haar directe leefwereld, temeer gezien de impact die de bendes op haar dagelijks leven zouden hebben gehad. Bovendien verklaart verzoekster dat zij persoonlijk in het vizier gekomen is van de bendeleden die actief waren in de buurt van haar laatste woonplaats en dat leden van de bende 18 gemakkelijk te herkennen waren aan hun tattoos en handgebaren (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Dat dit haar niet meer duidelijk voor de geest zou hebben gestaan nauwelijks enkele jaren na de feiten en zij tot enkele dagen voor haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) in de waan zou hebben verkeerd dat het de bende MS was die de plak zwaaide in de wijk waar zij woonde voor haar vertrek, is in de gegeven omstandigheden allerminst aannemelijk.

In zoverre verzoekster aanvoert dat de verwarring in haar hoofd te wijten is aan de traumatische gevolgen van de feiten die zij nog steeds met zich meedraagt en waarvoor zij in behandeling is bij de psycholoog, kan zij evenmin overtuigen. Nergens kan uit het neergelegde psychologische verslag van 24 juni 2022 blijken dat verzoeksters cognitieve vaardigheden als gevolg van een opgelopen trauma in die mate verminderd of aangetast zijn dat van haar geen coherente en correcte verklaringen zouden mogen worden verwacht over de feiten waarop zij zich beroept ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 4). Verzoekster blijkt bovendien, desgevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 24 januari 2022, geen melding te hebben gemaakt van elementen of omstandigheden die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (stuk 7, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Nochtans zou zij blijkens voormeld psychologisch attest sinds 10 november 2021 in psychologische behandeling zijn en mag van haar worden verwacht dat zij haar psychologische problemen aanhaalt indien deze van die aard en ernst zijn dat haar herinneringen aan feiten die de kern uitmaken van haar relaas er fundamenteel door worden vervormd. Ook tijdens haar persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS van 8 juli 2022 hebben verzoekster noch haar advocaat gewezen op een dermate psychische problematiek dat verzoekster niet in staat zou zijn om waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen af te leggen over deze feiten.

Verder wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op volgende inconsistenties: *"Verder stelt u nadien door bendeleden in het oog gehouden te zijn en dat uw moeder dat opmerkte, waardoor ze enkele maanden later regelde met de chauffeur van uw schooltransport dat u voortaan vlak voor uw huis afgezet zou worden (CGVS, p. 8 en 13). U verklaart dan ook dat u aan uw ouders vertelde dat bendeleden u aanspraken in die periode (CGVS, p. 15). Dit is echter strijdig met wat uw moeder op het CGVS verklaarde, namelijk dat de bendeleden enkel drie keer naar u vroegen bij uw moeder maar dat u zelf nooit interactie hebt gehad met bendeleden en dat zij u nooit persoonlijk op straat hebben aangesproken (CGVS moeder, p. 16-17). Hierop gewezen lijkt u uw verklaringen te wijzigen in die zin dat u niet veel vertelde aan uw moeder en vele dingen voor uzelf hield (CGVS, p. 19) waarmee u de aangekaarte tegenstrijdigheid niet opheldert. Bovendien zijn uw eigen verklaringen inconsistent wanneer u eerst stelt dat u niet meer persoonlijk werd aangesproken sinds het private schooltransport u voor de deur afzette (CGVS, p. 16) om daarna te stellen dat u nadien wel nog werd aangesproken telkens als u buiten kwam (CGVS, p. 17). U klaart dit niet uit wanneer u uitlegt: "ja omdat ik niet veel buitenkwam", maar dat ze u aanspraken van zodra u "de minste noodzaak had om buiten te gaan" (CGVS, p. 17)."* Bovenstaande motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten in haar verzoekschrift, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De commissaris-generaal vervolgt in de bestreden beslissing op goede gronden:

"Ook betreffende de bendeleden die interesse toonden zijn uw verklaringen en die van uw moeder niet coherent. Gevraagd naar bendeleden uit uw wijk die u kende, vermeldt u enkel de bendeleider die in een rolstoel zat en zijn hulpje K(...) (CGVS, p. 10). U zou geen andere bendeleden gekend hebben. Gevraagd of de leider maar één hulpje K(...) had, antwoordt u bevestigend. Op de vraag of u een bendelid genaamd J(...) kende, antwoordt u dan weer ontkennend. Erop gewezen dat uw moeder zei dat er ook een bendelid J(...) was die eveneens het hulpje van de leider was en die eveneens vlakbij woonde (CGVS moeder, p. 9) stelt u slechts dat u J(...) niet kent (CGVS, p. 11). U stelt voorts dat het telkens K(...) was die uw moeder aansprak (CGVS, p. 18), hoewel uw moeder had verklaard dat het J(...) was die haar gevraagd had om

haar dochter met de bende in contact te laten treden (CGVS moeder, p. 16). Hierop gewezen antwoordt u slechts "over J(...) weet ik niet, daarvan ben ik niet op de hoogte. Degen die altijd met mij sprak, mijn vader en mijn moeder: dat was K(...)" (CGVS, p. 18). Hiermee slaagt u er wederom niet in de aangekaarte tegenstrijdigheid op te helderen."

Waar verzoekster herhaalt dat ze een kind was en dat ze enkel bendelid K. heeft gezien en gekend, verklaart noch verschoont zij de vastgestelde incoherentie met de verklaringen van haar moeder. Het feit dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud klaarblijkelijk niet op de hoogte was van het bestaan van een bendelid met de naam J., die blijkens de verklaringen van haar moeder nochtans net zoals K. in de *passage* voor hun huis zou hebben gewoond (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', gehoorverslag moeder, p. 9, 15), is niet aannemelijk. De toevoegingen (*post factum*) in het verzoekschrift dat J. degene was die de bendeleider vervoerde en naar verzoekster zou hebben gevraagd bij haar moeder, maar dat zij hem nooit heeft gezien of ontmoet, kunnen hier geen ander licht op werpen.

De commissaris-generaal kan voorts worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing als volgt overweegt:

"Verder verklaart u dat uw moeder u eind oktober voor een week naar uw grootmoeders huis stuurde omdat een bendelid een ernstige bedreiging naar u toe had geuit, alsook dat K(...) de laatste keer een dreigement naar uw moeder toe had geuit in de zin dat er "gevolgen" zouden zijn als ze haar dochter niet afstond (CGVS, p. 17-18). Dat uw moeder met geen woord repte over deze hevige bedreigingen naar u toe en het feit dat ze u voor een week naar uw grootmoeder stuurde, maar in tegendeel enkel stelde dat de bendeleden vroegen dat ze haar dochter zou toelaten om buiten te komen en in contact te komen (CGVS moeder, p. 17), is zeer opmerkelijk en doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze incidenten. Daarenboven is het weinig waarschijnlijk dat, als er daadwerkelijk een ernstige bedreiging naar u toe was geuit, u na uw verblijf bij uw grootmoeder nog zou terugkeren naar uw eigen kolonie (CGVS, p. 18) – en des te meer aangezien toen al besloten was dat u enkele dagen later het land ging verlaten."

De argumentatie dat verzoeksters moeder over de bedreigingen die de bendeleden tegen haar zouden hebben geuit in hoofde van verzoekster geen specifieke details heeft gegeven omdat daar niet naar werd gevraagd tijdens haar gehoor, is niet afdoend ter verklaring of verschoning van de vaststelling dat verzoeksters moeder deze bedreigingen, noch het feit dat zij naar aanleiding daarvan zou hebben besloten haar dochter naar haar grootmoeder te sturen, niet eens heeft vermeld. Het gegeven dat ten aanzien van verzoeksters moeder zou zijn gedreigd met gevolgen indien zij haar dochter er verder van weerhield in contact te komen met de bendeleider impliceert een ernstige escalatie van de situatie, die tot dan toe beperkt zou zijn gebleven tot het herhaaldelijk vragen naar haar dochter, zonder meer. Verzoeksters moeder zou de ernst van de situatie ook hebben ingezien, getuige haar beslissing om verzoekster tijdelijk naar haar grootmoeder te sturen. Aldus mocht van verzoeksters moeder wel degelijk worden verwacht dat zij van deze dreigementen melding zou hebben gemaakt tijdens haar persoonlijk onderhoud, *quod non*. Door verder te betogen dat zij voor een bijzonder korte periode terugkeerde naar haar wijk in functie van haar vlucht uit El Salvador en in tussentijd ook niet buiten kwam, verklaart noch verschoont verzoekster haar risicovolle gedrag in het licht van de ernstige bedreigingen die de bendeleden tegen haar zouden hebben geuit.

De Raad wijst er in navolging van de verwerende partij in haar verweernota nog op dat, daargelaten de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen vergoelijkningen ter verschoning van de vastgestelde incoherenties tussen haar verklaringen en die van haar moeder, deze incoherenties raken aan de kern van hun beider relaas. Er mag worden verwacht dat verzoekster en haar moeder – die logischerwijze onder elkaar zouden praten over wat er is gebeurd – dezelfde opeenvolgende gebeurtenissen zouden beschrijven en melding zouden maken van dezelfde betrokkenen, *quod non*.

Verzoekster maakt bovendien niet aannemelijk dat zij na haar vertrek en op heden nog door bendeleden zou worden gezocht, wat in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

"U stelt dat uw vader tot begin 2021 – zo'n anderhalf jaar na jullie vertrek – nog in jullie huis in Campos Verdes bleef wonen. K(...) en andere bendeleden zouden hem nog om gunsten hebben gevraagd alsook gevraagd hebben waar u en uw moeder waren. Uw vader kon hen echter afwimpelen door te zeggen dat jullie "naar het strand" of "op reis" waren en verder is er niets meer gebeurd (CGVS, p. 20). Dit wijst er niet op dat de bendeleden nog actief naar u op zoek zijn. In verband met uw verklaring dat uw grootmoeder na jullie vertrek constant telefoontjes kreeg met de vraag waar jullie waren (CGVS, p. 13-14) dient vooreerst opgemerkt dat uw moeder dit niet vermeldde wanneer haar gevraagd werd of iemand van haar kennissen of familieleden sinds jullie vertrek nog benaderd werd (CGVS moeder, p. 18). Bovendien

zouden de bellers zich nooit als benedeleden geïdentificeerd hebben (CGVS, p. 19). Ook hieruit kan derhalve niet worden afgeleid dat benedeleden u nog actief zouden zoeken."

Waar verzoekster opwerpt dat het niet zo is dat haar vader na haar vertrek en dat van haar moeder uit El Salvador in november 2019 nog anderhalf jaar ononderbroken in hun huis in Lourdes Colon was blijven wonen maar dat hij hoofdzakelijk bij haar grootmoeder in Los Planes de Renderos verbleef en enkel van tijd tot tijd terugging naar hun huis, wijst de Raad er in navolging van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters moeder blijkt dat zij toen, met name op 19 januari 2021, had verklaard dat haar echtgenoot op dat moment ongeveer drie maanden in Planes de Renderos verbleef maar daarvoor in Campos Verdes in Lourdes Colon woonde en er nog af en toe naar terugkeerde om het huis te controleren en de nutsrekeningen op te halen (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', gehoorverslag moeder, p. 3-4, 6). Ook uit de verklaringen van verzoeksters moeder blijkt aldus dat haar vader nog tot ongeveer een jaar na hun vertrek uit El Salvador in hun huis in Campos Verdes was blijven wonen. Verzoekster brengt verder geen elementen of argumenten aan die van aard zijn de vaststelling dat er geen concrete en ernstige indicaties zijn dat benedeleden haar nog actief zouden zoeken te weerleggen.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, kan aan de door verzoekster voorgehouden problemen met benedeleden geen geloof worden gehecht en maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij uit hoofde daarvan een geponde vrees voor vervolging heeft.

Tot slot betwist verzoekster niet dat, hoewel dit ongetwijfeld een zeer choquerende gebeurtenis voor haar was, er geen persoonlijke vrees kan worden afgeleid uit het feit dat een kennis van haar vermoord werd in de buurt van haar school en zij in dit verband overigens zelf vermeldde dat het niet de reden is waarom zij haar land van herkomst verliet (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13).

Verder kan worden opgemerkt dat verzoekster ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven geheel ongemoeid laat:

"Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.veiligheidssituatie20201012.pdf>), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Deze motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (AD, stuk 5, ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

“Uw paspoort toont enkel uw nationaliteit en identiteit aan, hetgeen niet ter discussie staat. De akte betreffende de verkoopbelofte van uw moeders woning heeft geen betrekking op uw vluchtmotieven als zodanig. De notariële verklaring van uw vader is louter gebaseerd op zijn eigen verklaringen en is derhalve geen objectieve bron waar bewijswaarde aan kan worden toegekend. Het psychologisch attest, en de opmerkelijke tegenstrijdigheid die het bevat wat betreft de aanwezige bendes in uw woonplaatsen, werd reeds eerder besproken. Daarbij dient nog opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoekster niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

3.2.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door verzoekster aangehaalde persoonlijke problemen met leden van de bende 18 geen geloof kan worden gehecht, dat uit het feit dat een kennis van haar vermoord werd in de buurt van haar school geen persoonlijke vrees in haar hoofde kan worden afgeleid en dat haar verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd.

3.2.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022, p. 9-15).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt echter dat verzoekster geen feiten of elementen heeft aangehaald op basis waarvan kan worden aangenomen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt in haar land van herkomst.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is dezelfde of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

Waar verzoekster onder verwijzing naar een artikel van Al Jazeera van 17 augustus 2022 opmerkt dat de noodtoestand nog altijd van kracht is in El Salvador en er intussen reeds sprake zou zijn van 50.000 arrestaties, toont zij niet aan dat de situatie in El Salvador dermate gewijzigd zou zijn dat tot een andere conclusie dan hierboven moet worden gekomen. Uit de recente landeninformatie vervat in de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 4 juli 2022 blijkt evenmin dat het gelet op de ontwikkelingen volgend op het uitroepen van de noodtoestand niet langer opgaat te stellen dat in El Salvador geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De argumentatie in het verzoekschrift dat er, onder meer in het licht van deze recente feiten, een hernieuwd onderzoek naar de algemene veiligheidssituatie dient te gebeuren, kan dan ook niet worden gevolgd.

3.2.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.8. Waar verzoekster uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT